

URI ASAF

Földszínek

ajánlom Marno Jánosnak

Hordozható életrajz

Hordozható életrajzommal járok a tágas szobában. A gyufásskatulya nagyságú könyvecske a tenyeremben is elfér. Elalvás után ott marad, mint a csecsemő ujjai közé tapadt pamutzál. A kéz melegétől megpuhul, szememet pára borítja és csak az élet-rajz számít. Rajzolás közben a leírható és a leírhatatlan összemosódik.

Hajóra szálltam

Az első és a második *El-Alamein*-i ütközet között születtem. Életemet Montgomery tábornoknak köszönhetem. Mikor hajóra szálltam, újra szép volt a világ. Kedveltem a fedélzet szagát s a savanyú hajóskenyeret. A hajót követő del-finek arról magyaráztak, amit máig sem értek. A tenger vizéből színek következtek és arany homok, a fiatal erek falán látszott a fény, a közeledő élet, a dombok és a felejtés.

Nászutasok

Szüleim nászutasok voltak a dunai hajón. Anyám göndör hajú és darázderekú, apám magas, szemüveges, nyírt bajusszal. Az Al-Dunán, végig Constanza felé arról zenéltek, hogy az élet utazás.

A Fekete-tengeren a Rudnicar várta őket. Anton Prudkin, a festő, kém és kapitány nemrég jött Jaffából, hogy a szüleimet felvegye.

A föld alól jöttem

A föld alól jöttem és most, mert valaki így akarta. Megálltam a saját névtáblám előtt, a torkomban megbillent az egyensúly. A kabócák hallgattak, tudták, hogy a földrengés nem ért véget.

Kis darab fahéj került az orromba. Akár rossz, akár jó, állandóan csenget. Aláhajlok, vele süllyedek, mint a szemközti völgy. Beköszönt az ősz. Nem tudom, ki vagyok, talán egy szín: a BARNARÓT.

Tavaszi zöld

A tavasz végtelen sok lelket befogad. Nekem egy is az utamat állta. A zuglói grundra már kiengedtek.

Még látom az egész világot. Ha lehet, két lélegzetvétel között időt hagyok, hogy minél tovább velem maradjon. Arvácskát és ibolyát ültetek, tíz ujjal szántom a földet. Egyik napról a másikba, egyetlen szót mentek át, mely fénycsíkot húz maga után.

Mesterem

Mesterem Anatoli Basin, a pétervári Matisse és Tarján Hédi, a jeruzsálemi Fra Angelico. Küldetésük: az életbe szentséget tölteni. Tőlük tudom, hogy az ember festetlenül születik, és azt is, hogy nem csak egy életünk van, hanem ennél több és mindegyik egyszerre, egy időben zajlik. Azóta minden reggel köszöntöm élete(i)met, mint a hűséges kutya a ház népét.

S. A.

Csendjével vár a nyári délután, erre nem jár jármű, madár. Türelmes a lépted, gyöngyház a vállad, hang követ a föld alól. A szemed mögött kapu nyílik. Mögötte nincs szárazföld, se ég, se víz. A francia krémes két fedele közé feszültség szorul, az éjjeli lepke méregfoga, az elhaló textíl.

Alacsony mennyezet alatt

Nem könnyű, végre padlón vagyok azzal, akivel együtt kell lennem. Együtt az alacsony mennyezet alatt, világítás nélkül. Az agyamba párhuzamos fekete-sárga vonalakat égetek. Akár a tarlón, amely az aratás után több napig ég. Körülöttem mindenki azt teszi, amit tenni szokott.

A titkolt sarokból

A titkolt sarokban pihen a borzongás. Abból a fajtából, melyet a zenétől érzek, de több, mint amit el lehet viselni. A karomban villamos áram éget és sissereg. Kartávolságra hétéves gyerek, gyerekarca, test nélküli, alabástrom, a kerub és árnyéka. Minden fény rávetül, de nem világosodik. Sápadt marad, a fényt nem veri vissza, be nem fogad, megölelni lehetetlen.

Az erek felosztása

Az erek felosztása meglepetés. A balkezemen, a közép és a mutatóujj közé, mint egy kikötő karéja, felfut a vérrel teli hajó. Szorgos érvezeték, duzzadó. A másik kezemen a vér eltér a céliránytól és dolgavégezetlenül kanyarog a csukló felé. Emiatt van egy időszakos bénulás, karomszerű befelé fordulás. Magamra mutatok, mint egy ikon dermedt hőse, aki intó kezét bocsánatkérően leengedi.

A föld színei

A fehér szín rossz sejtelem. Amikor itt van az álmos csontszerűség, és már nyakig állunk a fehérségben. Ezzel szemben a föld színei életigenlők. Túléltek Kréta pusztulását és Pompeji láváját. Minket is, de mi visszatérünk.

A szombat

A szombat zsigong, a munka szünetel. A szombat parázs után néz, a nyelv dadog, megakad. Ez lennék én, ez lenne a szerencsém? A szememben úszó fekete uszály, új határt szab a régiek helyett. Csupa komolyság és félelem. A fák hajladoznak, a part felől eső közeleg.

Az összehajtogatott sötétség a bogár szárnya alatt hál. Fekete bársony, a legfeketébb.

Indigó sík

A tágra nyitott szemeken keresztül beárad a csalás. Az ágyban kagylóformát veszek fel. Indigó síkomból nem emelkedik semmi. Aki megfigyel, másba kapaszkodik, aki szintén kapaszkodót keres.

A Jeruzsálemi Erdő

A nap úgy kezdődött, hogy a Jeruzsálemi Erdőt meg kellett menteni, a tüdőt, mely nélkül a város nem kap levegőt.

Az idő rossz, hogy fát ültessek. Különbén is, papírok közé szorultam. Magamat se találom. Arcod megtévesztő profil, mellyel a hajnal megtréfál. Elhatároztam, hogy tojást főzök. A forrásban lévő víz megvigasztal.

Ruth

Fogj az ujjaddal, görbítsd le a szád.

Kövess, ezek a mozdulataim.

Nyisd nagyra a szemed, míg felsír a bagoly. A falon túl fekete szünetjel, a földön mediterrán hideg. Az ég ultramarin, ne feledd, én csak a magasba menekülhetek.

A betűk

Huszonötéves koromig nem tudtam, hogy mind a huszonkét betű, élükön a bet-tel, részt akart venni a világ teremtésében. Korábban, naivul azt hittem, ha feladom a nehézkedésemet és névtelen vagyok, valami kiválik belőlem, melyet a nyájkolomp hangja vagy egy szótag könnyedén a magasba emel. Új neveket kaptam: Uri, *Becálél* apja, *Asaf*, pedig a zsoltáros.

2005–2019

